

“Copilul rade: intelepciunea si iubirea mea e jocul!

Tanarul canta: jocul si intelepciunea mea e iubirea!

Batranul tace: iubirea si jocul meu e intelepciunea!”

Primul zambet al copilului si primele lacrimi in ochii mamei... Este multa bucurie, dar si o tristete ancestrala, din vremuri stravechi.

Getii plangeau la nasterea unui copil, fiindca o fiinta umana avea sa infrunte greutatile vietii si radeau la moarte, fiindca mergeau la zeul lor cel mare, la Zamolxis.

Undeva, in adancurile nebanuite ale sufletului nostru pastram, poate, tristetea getilor, dar uitam de ea si pastram doar bucuria.

Venim pe lume purtand, fara sa stim, dupa noi toate sentimentele, visele, sperantele, tristetile si bucuriile parintilor nostrii...Natura ne ajuta sa facem primul gest de autoaparare; le ascunde undeva in adancul fiintei noastre si ne lasa sa descoperim singuri daca am primit Cutia Pandorei sau Comoara lui Alladin.

Copilul isi recunoaste mama, ii simte bratele ocrotitoare, ii aude vocea calda si face cunostinta cu dragostea...

Copilul isi priveste si isi misca manutele: este un mare progres in evolutia lui, dar este si primul joc. Primul joc pe care il indrageste, primul joc prin care incepe sa castige experienta, sa culeaga intelepciune. Afla ce lucruri noi si minunate i se pot intampla doar daca intinde manutele...

Prima despartire de mama si copilul afla ce inseamna cuvantul dor...

Prima jucarie draga stricata si copilul face cunostinta cu tristetea...

Jucandu-se sufletul lui regaseste sentimente umane din mostenirea parintilor sai, le imbogateste si le modeleaza. Pentru el viata este un jocul, iar jocul este viata lui.

Unde si cand se termina copilaria? Poate atunci cand facem pentru prima data cunostinta cu dezamagirea? Poate atunci cand jucaria preferata este uitata intr-un colt pentru ca privim castanii in floriti? Poate atunci cand nu auzim ce spune colegul sau colega din fata noastra pentru ca nu vedem decat cel mai frumos zambet din lume?

Nimeni nu stie cu adevarat... Ne trezim intr-o dimineata si ne dam seama ca lumea s-a schimbat, ca totul este altfel in jurul nostru, ca sunt o multime de lucruri si oameni despre care, pana ieri, nici nu stiam ca exista. Credem ca putem realiza orice, credem ca putem fi cei mai importanti oameni din lume, credem ca lumea se sfarseste daca biletelul pe care l-am scris nu va avea raspunsul pe care il visam. Tot ce pana mai ieri insemna viata noastra sunt doar niste copilarii pentru ca acum jocul care ne fascineaza este mult mai serios si mai profund: prima iubire.

Facem totul pentru prima iubire: devenim strategii desavarsiti si concepem aproape in fiecare zi alta strategie ca sa cucerim persoana iubita, dar vrem ca totul sa para un joc, un simplu joc. Avem de undeva, din adancurile sufletului nostru, intelepciunea de a construi cel mai frumos si irepetabil vis de iubire, dar si de a merge mai departe cand ne trezim si ne trebuie armuri de otel ca sa nu fim zdrobiti.

O adiere de vant ne racoreste obrazii inlacrimati si totusi nici o frunza nu se misca, totul este linistit in jur. Este doar mana unui parinte sau a unui bunic care ne sterge, in tacere, lacrimile. Linistea ne invaluieste si suntem fericiti ca am regasit umarul pe care ani de zile am putut plange, bratele care ne-au ocrotit si unde ne-am simtit in sigurata.

Oare cand le-am privit ultima oara, cu adevarat, ochii plini de dragoste? Oare cand i-am privit ultima oara altfel decat ca pe nistre batrani care nu inteleg nimic din zbulciumul tineretii?

N-au uitat ca au fost tineri vor doar sa ne ocroteasca, au incredere in noi doar le este teama ca ni s-ar putea intampla ceva rau, ne inteleg doar ar vrea sa nu repetam greselile lor si sa avem o viata tesuta cu aur si argint.

In vremuri stravechi oamenii aduceau jefuri materiale la templele zeilor pentru a afla ce le-au sortit zeii sau pentru a le cere iertare.

La templul vietii se jefesc vise si sperante, insa niciodata oracolul nu ne spune ce ne este sortit. Ne invata, in schimb, sa daruim celor din jur respect, bucurie, speranta fara sa asteptam ceva in schimb.

Cand vei sti sa asculti tacerea templului vietii vei putea sa intelegi ca pentru copilul care rade intelepciunea si iubirea este jocul, pentru tanarul care canta jocul si intelepciunea este iubirea, iar pentru batranul care tace iubirea si jocul este intelepciunea.